

Ἄπο τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα

150. Ἴδου ὁ Νυμφίος* ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ μακάριος ὁ δούλος, ὃν εὕρησει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν ὃν εὕρησει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν, ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάνησον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

151. Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω, Σωτῆρ μου, κεκοσμημένον· καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ. Λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

150. *Νά, ὁ Νυμφίος Χριστὸς ἔρχεται, ὅπως τό εἶπε: «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς» καὶ καλότυχος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού θά τόν βρεῖ ἄγρυπνο, σάν τόν δούλο τῆς παραβολῆς. Ἀνάξιος ὅμως θά εἶναι ἐκεῖνος πού ὁ Χριστὸς θά τόν βρεῖ ἀπροετοίμαστο. Πρόσεξε, λοιπόν, ψυχὴ μου! Μὴ σέ πιάσει ὁ πνευματικὸς ὕπνος, γιά νά μὴ παραδοθεῖς στόν αἰώνιο ὕπνο, τό θάνατο, καὶ κλειστεῖς ἔξω ἀπό τό βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά μείνε ἄγρυπνη, φωνάζοντας: Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶσαι Θεέ μου. Ἐλέησέ με, μέ τίς ἱκετευτικές προσευχές τῆς Θεοτόκου.*

151. *Τό παλάτι σου βλέπω, Σωτήρα μου, ὀλόφωτο καὶ καταστόλιστο. Ὅμως ἐγὼ δέν ἔχω κατάλληλη φορεσιά γιά νά μπῶ σ' αὐτό καὶ νά καθίσω στό γαμήλιο τραπέζι. Γιαυτό σέ παρακαλῶ, Σύ πού χαρίζεις τό φῶς λάμπρυνε τὴ στολή τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσε με.*

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

(Τὰ ἐγκώμια συνήθως δὲν ψάλλονται ὅλα, ἀλλὰ χάριν συντομίας παραλείπονται πολλὰ ἐξ αὐτῶν. Ἐνταῦθα γίνεται πλήρης παράθεσίς των).

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότῃν, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτεινάντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

(Συνήθως δὲν ψάλλονται ὅλα, ἀλλὰ γιὰ συντομία παραλείπονται πολλὰ ἀπ' αὐτά. Ἐδῶ παραθέτοντα ὅλα).

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'.

Ἐσύ, Χριστέ, ποῦ εἶσαι ἡ ζωὴ τῶν πάντων, κατατέθηκες σὲ τάφο, καὶ οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις γέμιζαν ἀπὸ ἐκπληξη, δοξάζουσαι τὴν ἀφάτη ταπεινώση καὶ συγκατάβασή σου.

Ἐσύ ἡ ζωοπάροχη ἀρχὴ τοῦ κόσμου, μέ ποιό τρόπο πεθαίνεις; Πῶς κατοικεῖς σ' ἓνα μικρό τάφο; Μὲ τὴν ἀπειρή σου δύναμη ἀφανίζεις τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου καὶ ἀνασταίνεις τοὺς νεκρούς ποῦ κρατοῦνταν δέσμιοι στὸν ᾄδη.

Σὲ δοξάζουμε, Ἰησοῦ βασιλέα, καὶ τιμοῦμε τὴν ταφὴ καὶ τὰ ἅγια πάθη σου, γιατί μ' αὐτά μᾶς λύτρωσες ἀπὸ τὴν τυραννία τῆς φθορᾶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'.

Εἶναι ἄξιο νὰ δοξάζουμε ἐσένα, ποῦ ἄπλωσες τὰ χέρια σου ἐπάνω στό σταυρό καὶ συνέτριψες τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Ἐρῶσαν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωτὶ ἐλθοῦσαι. (Τρεῖς)

Ειρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῶ σου σωτηρίαν, δώρησαι σῆ Ἐγέρσει.

Λ

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'.

Ὅλες οἱ γενιές (τῶν ἀνθρώπων) προσφέρουν, Χριστέ μου, ὕμνο στὴν ταφή σου.

Ἀφοῦ σέ κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, σέ τάφο σέ κηδεύει.

Μυροφόρες ἦλθαν, φέρουσες μέ χαρὰ μύρα γιὰ σένα, Χριστέ μου.

Ἐλάτε ὅλη ἡ κτίση νά προσφέρουμε στὸν Κτίστη, ἐπικήδεια ἄσματα καὶ ὕμνους.

Ὡ ἀνοιξη γλυκιά μου, γλυκύτατο παιδί μου, ποῦ κρύφτηκε ἡ ὀμορφιά σου;

Ράντισαν τὸν τάφο οἱ μυροφόρες μύρα, πολὺ πρωτὶ ἐλθοῦσαι. (τρεῖς)

Εἰρήνη στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ στό λαό σου σωτηρίαν, δώρησε μέ τὴν ἀνάστασή σου.

Ὡ Τριάδα ἀγία, Θεέ μου, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐλέησε τὸν κόσμο.